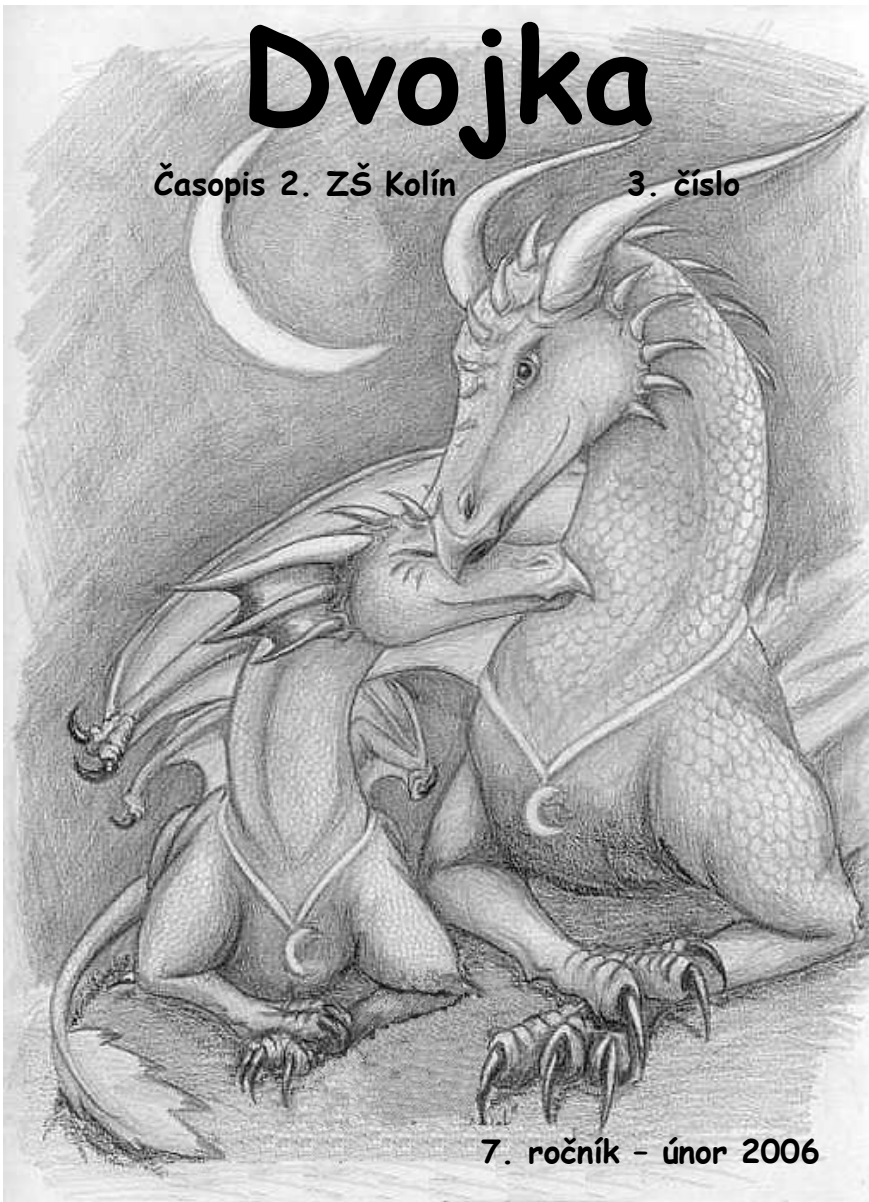


Dvojka

Časopis 2. ZŠ Kolín

3. číslo



7. ročník - únor 2006

Zprávy z redakce

Zdravím všechny!

I když proběhla změna šéfredaktora, začínám pozdravem, na který jste si jistě už všichni zvykli. Chtěla bych také poděkovat Pavlu Michaličkovi za sestavení časopisu a Rutce Junové za zběsilé kreslení obrázků. :)

Tak a teď k tomuto číslu. Jak brzy zjistíte, věnovali jsme Dvojku pohádkám. A protože jsme jako o život psali a sháněli pohádkové, kouzelné a další informace, doufám, že se Vám naše články budou hezky číst, pobavíte se a hned po přečtení se budete těšit na číslo další.

Mějte se pěkně a příjemné počtení

Za redakční radu Kiki

Alesia Anisimová
Magdaléna Novotná
Kamila Vejdovská
Jitka Novotná
Vladimíra Skalová
Pavel Michalička

Marek Novák
Pavel Zahajský
Aneta Adámková
Nikola Křemenová
Jakub Křemen
Sabina Vlasáková

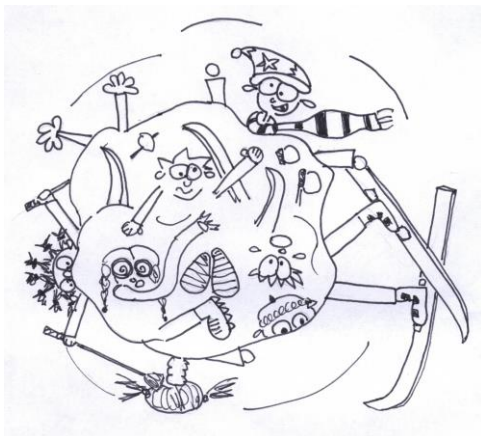
Miloš Fišera
Daniel Veselý
David Mužík
Kristýna Kadlecová
Kristýna Langová
Rut Junová
Tomáš Kukul
Martina Pechová
Jan Váňová
Lucie Jirkovská
M.E.Z.E.K.

Obsah

Zprávy z redakce	2
Lyžařský výcvikový kurz 2006	4
Princezny	5
Mozek není v žaludku	6
Rušná městská ulice pohledem kosa	7
Večerníčky	8
Famfrpál	8
M.E.Z.E.K.	11
Víla	13
Pohádka o drakovi	15
Malá pohádka	16
Anketa	17
Kultura.....	18
Internet	21
Výňatek z deníku žáka Y	21
Tajemný zaměstnanec	23
Anketa - bývalí žáci naší školy	25
Vtipy.....	27

Náš lyžák

Ráno
14.1.2006. Ve
většině rodin
zavládá panika.
Jejich malé (no
spíš velké)
ratolesti se
chystají na pravý
nefalšovaný lyžák.
Maminky smaží
řízky, tatínkové
balí lyže do



fusáčků. Blíží se dvanáctá hodina. Většina „sedmáků“ a menšina „osmáků“ se shlukuje před naší školou. Stačí jen odevzdat kartičku pojištěnce, bezinfekčnost a hurá do neznáma(tedy na lyžák). Poslední přednáška o slušném chování, poslední pusa a může se vyrazit.

Na horách nás přivítá čerstvý horský vánek a pořádná dávka sněhu. Všichni si rozebereme svoje ruksáčky a jdeme přivítat nový pokojíček, který budeme sdílet se svými přáteli a ne s otravným sourozencem. Po náročné cestě všichni padneme do postelí a usneme jako dřeva. Hned po snídani nás čeká rozřazení do jednotlivých družstev. A pak se už lyžuje, lyžuje a pro změnu zase lyžuje. Jednoho krásného dne jsme i vyrazili na běžky. Nejprve se všichni pohybovali značně komicky, po chvíli se všichni vžili do běžkařského umění, že bruslili jako Kateřina Neumanová. Ani večery nebyly ošizeny. Byly plné her a soutěží, a taky jsme samozřejmě nezapomněli na všemi oblíbené diskotéky. V poslední den lyžování

pro nás paní učitelky připravily závod ve slalomu. Také jsme vyhlásili soutěž o sněhuláka a sněhulačku lyžáku. No a nebylo by to ono, kdybych vám neprozradila výsledky. Tááák...chvilka napětí...sněhulákem se stal Honza Krúpa z 8.B a sněhulačky jsme měli dvě - p.uč.Záběhlickou a Julču Cadoriny ze 7.B.

Podle mě si lyžák všichni užili a budou na něj ještě dlouho vzpomínat(já teda určitě;o))

Kristýna Langová, 8.B

Princezny

Většina moderních princezen nepozná ani zdaleka tak přepychový, luxusní a bezproblémový život, jaký by jim mnoho obyčejných smrtelníků bez váhání přisoudilo. Například muslimské princezny prožívají osudy, které bychom s jejich modrou krví nespojovali ani v nejdivočejších představách. Královský protokol však i tady bere za své. Není výjimkou, když se její výsost proslaví jako známá filmová hvězda nebo populární zpěvačka. Co naplat, i královské obyčeje musí jít s dobou. Na druhou stranu může znít neuvěřitelně skutečnost, že i v dnešním světě jistým urozeným princeznám zásadně vybírají ženichy



rodiče. Některé tradice přežívají, jiné mizí v nenávratnu. Monumentální paláce s nekonečnými zahradami už dávno nejsou podmínkou. Překvapivě hodně královských rodin žije daleko od své vlasti a pohodlně sídlí uprostřed jiné kultury. Mylný je i zažitý prototyp princezny coby nafoukané mladé dívky s nosem nahoru. Spousta princezen zaujímá čelní postavení v nadnárodních charitativních organizacích a dobročinných společnostech, ostatní doma u krbu pečují o děti, nebo dokonce o vnoučata.

Monika Krchová 9.A

Mozek není v žaludku

Zbaštil jsem knížku,
teď mi leží v bříšku.
Chytrý člověk ze mě bude,
ukážu to všem a všude.

V lavici teď sedím,
na test tupě hledím.
Žaludek si zazpívá,
vědomosti nevydává.

Domů už se vleču,
trestu neuteču.
Mamka řekne, vzmuž se,
nejez knížky, uč se!

Rušná městská ulice pohledem kosa

/moderní pohádka/

Téměř každý den, na jaře, v létě, na podzim i v zimě sedávám v ranních hodinách na malém stromku za plotem velkého domu u rušné městské ulice. Rád pozoruji kolemjdoucí lidi. Je to děsná legrace sledovat, jak spěchají, co jim nohy stačí, aby stihli svůj autobus a tramvaj. To my to máme jednodušší. Párkrát máchneme křídly a jsme kolikrát rychlejší než dopravní prostředek, kterým se ti spěchající lidé vezou. Na jaře sluníčko ještě moc nehřeje, ale přece už je dříve světlo. Hned s prvními slunečními paprsky se k životu probudí i ulice. Vždy jako první se otevrou dveře u domu vpravo a objeví se v nich vysoký, hubený, slušně oblečený člověk. To je náš soused. Je to bohatý starý pán, který pravidelně chodí v tmavém obleku s různobarevnými košilemi a kravatami. Je to až k nevíře, kolik jich má. Každý den jiná barva. Vyjde a zamkne dveře. Na jarním slunci se zablýsknou vzorně naleštěné černé polobotky. Nasedne do velkého tmavě modrého auta stojícího před jeho domem a nastartuje. To se vždycky hodně vyděším, až z toho skoro spadnu z větve. Hned po jeho odjezdu se ulicí začne rozléhat klapot podpatků. To naší ulicí cupitá malá starší paní s prošedivělými vlasy. Ty ovšem nejsou moc vidět pod velkým červeným kloboukem, který vrhá stín na její oči. Ve stínu vypadají nevraživě, a tak nepřirozeně, že se mi z toho ježí peří. Nosí červený oblek a červené lodičky na vysokých podpatcích (je skoro zázrak, že na nich neztrácí rovnováhu – v jejím věku). Pak teprve se rozjede pořádný frmol. Malé děti jdou do školy, cestou halasí, žertují a smějí se. Moc to nechápu.

Být na jejich místě, nesmál bych se tolik. Takhle brzy po ránu a hned do školy - hrůza. A ještě ty velké batohy, co nosí na zádech. Tohle mi dát někdo na moje záda, je ze mě v tu ránu placka. Těch menších si obyčejně moc nevšímám. Starosti mi dělá něco jiného. Dva velcí hromotluci, kteří mě evidentně vůbec nemají rádi. Už z dálky je vyhlížím, abych se stihl schovat. Jsou to opravdu obři. Mají rezavé vlasy a nosí vytahané záplatované oblečení a neustále se mračí. V puse cigarety a za každým slovem se ozve „ty vole“. Ani nevím, co to ten „tyvole“ je. Na svoje okolí rozhodně nepůsobí nijak příjemným dojmem. Ani když vyletím na nejvyšší větev, nejsem před nimi v bezpečí. Musím se mít na pozoru. Tu a tam po mně něco hodí. Klidně i dlažební kostku. V zimě mě „sestřelili“ sněhovou koulí. Na rozdíl ode mě jim to připadalo docela zábavné a ještě se mi smáli, jak obtížně vyrovnávám střemhlavý let (tedy spíše pád). Naštěstí mi křídla ještě slouží dobře. Všechny děti odejdou do školy, dospělí do práce. Jen několik posledních opozdilků se prožene ulicí, aby stihli začátek vyučování a ulice opět utichne. Jen občas někdo projde. V tuto chvíli odlétám najít si k snídani nějakou velkou tučnou žížalu

Adam Třešňák, 9.B.

Večerníčky

Bob a Bobek z klobouku
vyhopkali na louku.
Za lučnými květinami
hraje Cvrček s housličkami.

Kdo to támhle utíká?
Pat, ten známý nešika.
Za ním si to žene Mat,
kouká, aby neupad.



Fík vyžunkl piva soudek
a pak mrštně jako proutek
Áju z vody vytáhl,
na pérech se protáhl.

Jája s Pájou po ránu
skáčou plni elánu.
Krkovička kluky šidí,
Lebeda to nerad vidí.

Emanuel v žlutém fráčku
hledá pole plné máčku.
Panenka ho očekává,
sukénku si načechrává.

Loupežníček v lese,
děti, nebojte se!
Cipísek je chytrá hlava,
o všechny se Manka stará.

„Šiju, šiju botičky
do sucha i vodičky,“
hvízdá mokrý vodníček,
to je konec básniček.

Rut Junová a Jana Váňová, 9.B

Famfrpál

Famfrpál je hra proslavená díky Harry Potterovi. Ve sportovních hrách se košťata začala uplatňovat hned poté, co ve svém vývoji dospěla do stádia, kdy mohli letci zatáčet, měnit rychlost a výšku letu. Staré kouzelnické spisy a obrazy nám poskytují určitou představu o tom, jak vypadaly hry, které hráli naši předkové. Některé z těchto her neexistují, jiné přetrvaly nebo z nich vznikly sporty, jež známe dnes.



Nástup zlatonky:

Od samého počátku 12. století, byl mezi mnoha čaroději a čarodějkami oblíbenou zábavou lov zlatonek. Zlatonka se uměla totiž mimořádně obratně skrývat a létala obrovskou rychlostí. Zlatonky s velikou radostí lovili všichni výborní kouzelníci, ale v mnoha směrech byl trestuhodnou zábavou.

Camrál:

Camrály se již od začátku vyráběly z kůže. Některé staré camrály mají úchytné jamky pro prsty. Potřeba poutek a úchyťů však zmizela roku 1875, kdy byla vynalezena chytací kouzla. Moderní camrál má průměr dvanácti palců a je bežešvý.

Potlouky:

Potlouky jsou létající kameny. Časem se začalo experimentovat s hotovými potlouky. Olovo se zamítlo,

prý je moc měkké! V dnešní době se vyrábí ze železa.
V průměru mají 10 palců.

Ve hře famfrpál jsou čtyři posty. Za prvé je to brankář,
za druhé odražeči, za třetí střelci a za čtvrté chytači.
Příště o pravidlech!

Jan Kovalczuk, 9.A

M.E.Z.E.K.

Ve své rubrice vás vítá M.E.Z.E.K. Tentokrát si
pohrajeme se zajímavými úkazy v chování našich
spolužáků, co se pohádek týče. Takže čtěte pozorně.

**(J.K. z 9.A-nemáme na mysli ani Kubu Křemena ani
Honzu Kulhavého)**

Nejoblíbenější hrou tohoto mladíka v dětství byla
beze sporu hra na prince. Bojoval s draky, které viděl jen
on pomocí násady na koště či klacku. Jako každý správný
princ také osvobozoval fiktivní princezny. Dnes však na
tu pravou „princeznu“ teprve čeká. Speciální přání nemá,
říká jen, že by měla být krásná. Unikl mu však jeden
nepatrný detail. Princezny nejsou... A on princem také
rozhodně není. Takže konec snění, vrať se na zem...

Kdybyste někde viděli mladou dívku ocicmávat žábu,
nebude to nikdo jiný než **(K.K.z 8.B)**.

Tato slečna věří, že romantickým polibkem se žába
promění v krásného mladíka. Své pokusy provozuje
dokonce na plyšových žábách. Jednu vlastní (jak vám
sama jistě potvrdí), a i přesto, že se žába stále

neproměnila, sdílí s ní své lože, a kde může, bere ji s sebou. Divíme se, že ji nenosí i do školy...

(R.J.z 8.B) Tato slečna, jak jste si již jistě všimli, chodí do školy dost často pozdě. Někdy to zajde tak daleko, že dveře jsou již zamknuté... Takto se tomu stalo asi před měsícem. Dveře zamčené a nikde nikdo... (to je ovšem omyl-M.E.Z.E.K. je všude). Chvilí tam jen tak stála a pak se napřáhla a vyslovila formuli: "Alohomora". Nejspíš čekala, že se jí jako Harrymu hned dveře otevřou, ale nic se nestalo. Tak jí nezbývalo nic jiného než zazvonit na ředitelnu... Každý máme svoji úchylku, ale při více soustředění ti to třeba vyjde.

Vypátrali jsme další zajímavý rituál, **(M.B z 9.A)** skoro každý večer (občas vynechá) za pět minut sedm, přinese před televizi noviny a složí si z ní čapku, jakou má Večerníček, s tou na hlavě pak na něj vyčkává. Když se Večerníček objeví, mává mu s ní na pozdrav. Dál pak sleduje seriál normálně. Snaží se tuto svoji tradici předat bráškově, protože mu to v tomto věku přijde již hloupé, ale malý bráška sleduje radši pořady jiného rázu.

Když **(L.J. z 8.B)** nabídnete lískový oříšek, než ho sní, pořádně se podívá, zda ve skořápce nejsou šaty. To víte, jistota je jistota. Avšak měli bychom ji upozornit, že šaty se nevejdou ani do kokosového ořechu, do lískového tedy už vůbec ne. Uznáváme však, že je to pěkný zvyk.

(B.M. z 7.A) je velmi dobromyslná dívka, tudíž je nerada, když někdo v jejím okolí strádá. Když se dozvěděla, že v jejich domě jsou údajně skřítkové, začala

okamžitě po domě nechávat v různých koutech, a třeba i pod postelí, jídlo. Myslela to dobře, ale akorát tím zvýšila jejich kocourkovi práci, jelikož jídlo nepapají skřítci, nýbrž myši...

Blesková informace:

Čarodějnická vzpoura?!

V Kolíně se rojí čarodějnice. Tato generace většinu kouzel zapomněla, avšak nevrlé chování a odpuzující zjev si zachovaly. Setkat se s nimi můžete úplně všude. Na ulici, v obchodě, v nemocnici a jinde (mám zákaz říkat přesně kde, ale jistě si to domyslíte). Dám vám jednu dobrou radu. Chovejte se k nim pro jistotu s respektem. Nikdy nevíte, kdy si na nějaké to kouzlo vzpomenou.

Víla

Víla kráčí s hlavou skloněnou,
odchází z lesa s duší raněnou,
vlasy zplihlé na zádech má,
žila v lese, nic jiného nezná,
nožky si máčí v kalužinách
na asfaltových ulicích,
už stýská se jí po malinách,
už cítí slzy na lících.

V hávu z lesních pavučin,
kráčí světem dál,
ten, kdo závoj jí zničil,
ten se jí jen smál.

Našel ho mládenec,
co život chtěl si vzít,
vzal ho k sobě a začal
o ní snít.

Dal jí naději a dal jí sobě,
věří v ní i v dnešní době,
v době, kdy v pohádky se už moc nevěří,
v době, kdy moderno s tradicí soupeří.

Najde ji někdy, svou vílu z dětství,
nebo zapomene a ztratí štěstí?
Možná ji najde a zůstane s ní,
nebo už nebude bez ní dál žít?

Spatřil ji jedinkrát, o to však nejde,
zachránila mu život, na tomhle sejde.
Smutná byla, tak se na ní usmál,
usmála se taky a on roztál.

Dotkla se jemně jeho ruky,
do očí pohlédla,
vyčetla mnohé skutky,
které v jeho duši zahlédla.

Neřekla nic, šátek si nevezala,
otočila se a do lesa se vrátila.
Mladík stál a díval se, jak odchází
a cítil, jak chuť žít se mu navrací.

Pohádka o drakovi

Byla nebyla, jedna jeskyně uprostřed hlubokého lesa. Tam žil drak Happík, který nejraději lenošil a díval se na televizi. Na jeho jídelníčku nechyběly samozřejmě ani princezny, jak to tak u draků bývá. Ale rád měl také cheeseburgery, pizzu a chipsy. Oproti tomu měl citlivou duši a opečovával si na zahrádce kopretiny, růže a jiné kvítí.



Jako každé jiné pondělí Happymu vezli princeznu. Tentokrát měl v diáři poznamenanou princeznu Elizabetu z Žabákova. Měla na sobě zelené šaty, takže bezvadně ladila s drakem. Ten je totiž také zelený, má jen načervenalá křídla. Elizabeta celá ustrašená vstoupila do jeskyně. Drak ji přivítal „americkým úsměvem“ a nabídl jí pivo, colu nebo čaj. Odmítla. „A teď mě tedy sníš?“ „Jo!“ Čekali, ale záchránce princezny se ne a ne objevit. Na draka přišel hlad a chuť. A princeznu... sežral!

Pomalu, ale jistě, s každou další princeznou mu méně chutnaly. Říkal si, :“Mám já to za potřebí, jsou kost a kůže, žádné maso a ty jejich pěstěné vlasy a nehty mi zůstávají za zubama! Mám princezen doslova plné zuby.“ A tak radši s Elizabetami, Henrietami a jim podobnými začal hrát karty. Princezny se mu v jeho doupěti začaly hromadit, a tak pořádali dokonce i turnaje.

Když jednou Happy letěl nakoupit do supermarketu, srazil se u vchodu s krásnou dračicí. Hodili po sobě okem, dračice zamrkala svými nádhernými řasama. Seznámili se, dali si pár schůzek a už to bylo. Princezny se musely vystěhovat. Zanedlouho ve slují brečela malá dračátka, a jestli neumřeli, tak tam plivají oheň(a žijí) dodnes.

Kiki & Kiki

Malá pohádka

Bylo, nebylo brzké ráno a stráže vedly krásnou a půvabnou princeznu směrem k dračím skalám. Princezna měla ten den narozeniny, a aby ji sežral nějaký drak, to by přece nebyly narozeniny. Začala zpívat. Lehký vánek roznášel její zpěv jako peříčko po čistě modré obloze. To vše doplňoval její lahodný úsměv. Stráže odstoupily a princezna zůstala opřená o tupou, leč jemnou skálu sama jen s královskými kováři. Ti ihned začali vbíjet hřeby.

Princezna mírně pootočila hlavu a uviděla, jak je do skály vbíjen další hřeb. Znovu se zasmála a znovu začala zpívat. Písnička byla veselá a trylky se lehce nesly čistým jitem. Po chvíli kováři ukončili práci a princezna si s uspokojením prohlédla výsledek.

Jak dlouho na tento den čekala. Byla mu zaslíbena už v útlém věku, ale přísná tradice bránila, aby se s ním setkala dříve než dosáhne dvaceti jar věku. Čekání bylo dlouhé a teď ten okamžik konečně nastal. Pohybem hlavy odehnala kováře, posledním pohledem se přesvědčila o pevnosti okovů, které ji poutaly ke skále a zvolala: "Draku!"

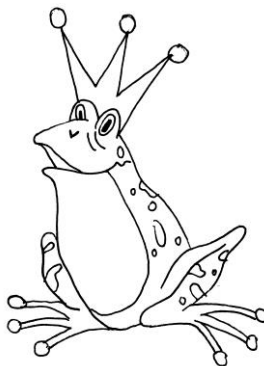
David Mužík

Anketa

1. Jakou pohádkovou postavu bys přirovnal/a k p.uč. Škardovi?
2. Která paní učitelka by se ti zamlouvala jako princezna?
3. Jaká je tvoje nejoblíbenější pohádka?
4. Jaké/mu p.uč. bys dal/a pusu, kdyby byl/a žába?

Simona Veselá, 4.A

1. Šmoula.
2. Paní učitelka Kroupová.
3. Princezna ze mlejna.
4. Já nevím...tak třeba p.uč. Hradeckému.



Adéla Procházková, 6.A

1. To nevím...asi žádnou.
2. Naše třídní p.uč. Wernerová.
3. Perníková chaloupka.
4. Panu učiteli Škarvadovi.

Ája, 8.A

1. Já nevím...tak skřítek.
2. Třeba...dej tam..Danielu Novotnou.
3. Žabí princ.
4. No...panu učiteli Škarvadovi.

Štěpán Kubíček, 7.B

1. Cipísek.
2. Ha, ha, ha..na princeznu..tady nikdo takový není.
3. To netuším...O Rumcajsovi.
4. To bych nepoznal, kdyby to byla žába.

Mája Poklopová, 8.B

1. Jejda, Křemílek.
2. Ahm..p.uč. Škardová.
3. Ahm..to si nepamatuji.
4. Ses zbláznila ne?! Pan učitel Hradecký.

Bára Macurová, 7.A

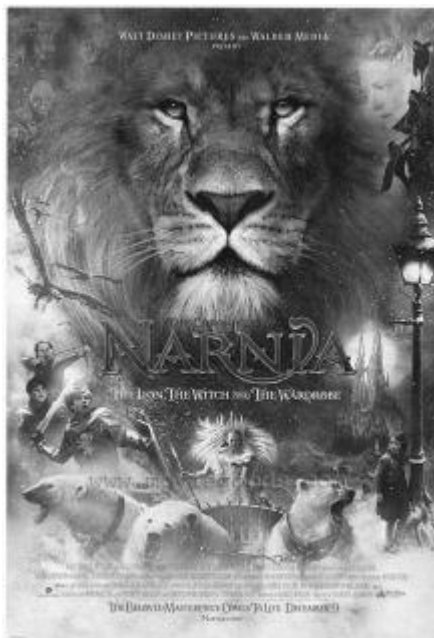
1. Ježišmarja...asi Krakonoše!
2. No hm..ježišmarja....paní učitelka Škardová.
3. Nevim, no...kurnik, jak se to jmenuje....Barunka a její zoubky.
4. Panu učiteli Hradeckému !

Lucík & Martík

Kultura

Letopisy Narnie: Lev, čarodějnice a skříň

Básník a univerzitní profesor C.S. Lewis vydal v 60.letech dvacátého století řadu sedmi knížek, vyprávějících o Narnii, kouzelné zemi obydlené mluvícími zvířaty, fauny, obry a dalšími nezapomenutelnými bytostmi. Tento poutavý příběh je považován za dětskou verzi Pána prstenů. C.S. Lewis se při svém působení na univerzitě v Oxfordu setkal s J.R.R. Tolkienem, slavným autorem již zmíněné triologie. Měli mnoho společných zájmů. Psali dějiny a kreslili mapy smyšlených zemí. Tolkien tvořil vědecky a podrobně a spíše pro starší čtenáře, kdežto Lewis své vyprávění směřoval spíše mladším.



Děj první knihy se odehrává v období 2. světové války, kdy je Velká Británie bombardována a děti jsou posílány z měst do bezpečí anglického venkova. Tady se schovávají i naši čtyři hrdinové, sourozenci - nejstarší a odvážný Petr, rozumná Zuzana, sobecký Edmund a nejroztomilejší Lucinka. Zabydlí se ve velkém domě starého profesora a jeho hospodyně. Při jedné hře se malá Lucinka schová do obrovské, zdobené skříně, za níž objevuje tajemnou, zasněženou zemi, kterou do věčné zimy zaklela Bílá čarodějnice Jadisa. V čele s mocným vládcem, lvem Aslanem a jeho malou armádou se děti snaží Narnii osvobodit z věčné zimy a Jadisiny krutovlády.

Letopisy Narnie jsou momentálně v kurzu, proto byste měli na tři první díly narazit v každém slušnějším

knihkupectví. A pokud neradi čtete, můžete si na první díl letopisů zajít do kina.

Madagaskar

Hlavními hrdiny příběhu jsou čtyři rozmazlená zvířátka z newyorské ZOO, která by mohla do konce svých životů dostávat svůj denní příděl obdivu a krmení, kdyby zebrou Martyho nezasáhla krize středního věku a on se za pomoci šikovných tučňáků nerozhodl ilegálně opustit ZOO. Jeho kamarádi, lev Alex, hrošice Glorie a žirafa Melman se za ním vydávají do newyorských ulic, čímž odstartují řetězec jen těžko uvěřitelných událostí, které je přivedou až na pobřeží exotického ostrova Madagaskar. Tady se tito rodilí Newyorčané musí prvně v životě postarat sami o sebe a naučit se přežít v divočině, což může být pro zchoulostivělého lva, potrhlou zebrou, pragmatickou hrošici a žirafu - hypochondra mnohem náročnější, než by se na první pohled mohlo zdát.

Úvodní čtyřka je sice charakterově barvitá, ale ani jedna vlastnost není pořádně dotažena do konce, aby se stala skutečně zábavnou. A to je problém celého *Madagaskaru*. Tvůrci se ohromně snaží, ale výsledek není přes vložené úsilí ani z poloviny tak vydařený, jako jeho žánroví kolegové. *Madagaskar* je prostě až příliš prázdný - nabízí sice mnoho exotických míst a bláznivých situací, ale (téměř) všechny zůstávají pohříchu nevyužité. Pár dobrých popkulturních odkazů, osvěžující banda lemuru a energičtí tučňáci sice filmu dodávají švih, ale to vše má vedle nevýrazné hlavní čtyřky jen minimální prostor. A ona hlavní čtyřka je bohužel právě tím nejslabším, co *Madagaskar* nabízí.

Internet

Nějaké internetové adresy, na kterých najdete pohádky:

www.pohadky.wz.cz

Nejrůznější pohádky.

www.svice.cz

Odpoví vám na vše o pohádkách.

www.pohadky.100plus.cz

Velký výběr pohádek od A po Z.

www.brbla.net/pohadky

Italská sbírka českých pohádek na dobrou noc.

www.pohadky.org

Server plný pohádek pro malé i velké.

www.hulka.cz/zpeklastesti

Vše o pohádce Z pekla štěstí

Miloš Fišera 8.B

Výňatek z deníku žáka Y

Byl čtvrtek, těsně před pololetím, asi čtvrt na deset a já si připravoval učení na další den. „Hmm, zítra máme jenom do půl jedné a samé bezvýznamné předměty. Akorát ta chemie. No co, snad to nějak přežiju. Poslední hodinu učitel zkoušel, tak na nás snad zítra nebude nic chtít.“ Už jsem totiž musel jít spát. Někak se ni to ale nedařilo. Usínám asi až po jedné hodině. Probouzím se ale za deset minut osm. „Jak to, že mě budík nezbudil?“

říkám si a rychle vylitnu z postele. V rychlosti se převlíknu, umyju, nasnídat se už nestačím a nadzvukovou rychlostí běžím do školy. Těsně přede dveřmi však padám směrem vzad na zamrzlé kaluži. Rychle ale vstávám a na poslední chvíli, kdy už školník jde zavřít, vběhnu do školy. Sotva šlápnu na první schod, tak začne zvonit na hodinu. Beru to po třech schodech. Ani se nepřezouvám, jenom hodím bundu na věšák a letím do třídy. Učitel rozdává čtvrtletní písemky. Jen mě zpozoroval, tak mě seřval za to, že jsem přišel pozdě, vlítl do třídy bez oznámení a že jsem se nepřezul. Slyšela to celá škola. Slyšeli to i holubi sedící na střeše školy, kteří se ihned rozletěli na všechny strany. Zato já jsem se při písemce moc nerozepsal. Z deseti otázek jsem odpověděl na tři a možná ještě k tomu špatně. „To nedopadne dobře,“ říkal jsem si, „doufám že se známku z toho testu dneska nedovím, protože kdyby jo, tak mi táta zakáže televizi a oni zrovna dávají Karkulku.“ A to už jenom učitele slyším, jak říká, abychom zůstali v této třídě, že místo rodinky budeme mít chemii, protože tu není paní učitelka a že nám v té hodině, při té příležitosti, opraví písemky. „Tak to je zlý,“ říkám si. Konec druhé hodiny tu byl co nevidět a pan učitel měl vše opravené. Samozřejmě, že jsem neměl ani jednu otázku správně, takže za pět. Prý by mi dal nejradši sedmičku, ale že to nejde, takže zůstal u pětky. Znechutil jsem si tím celý svůj oběd. Zrovna, když máme dukátové buchtičky. Sotva vyjdu ze školy, hups, ta samá ledovka mě pošle na zem. Tentokrát však směrem vpřed. Naštěstí stihnu dát před sebe ruce, takže se mi až na ty špinavé ruce nic nestalo. Přijdu domů a tatínek už na mě nedočkavě čeká a začne mě opět vyslýchat. „Tak jak bylo ve škole?“ ptá se.

Odpovídám mu, že celkem dobře. Prý co to je - celkem dobře. „Noo... za pět,“ odpovídám. Jenom se táta začne zvedat, mizím rychle pryč nebo to nedopadne dobře. A pochybuju, že mě táta nechá moji tolik oblíbenou Karkulku zhlédnout.

Daniel Veselý, 8.B

„Tajemný“ zaměstnanec naší školy

Vítáme vás u další zповědi „Tajemného“ zaměstnance naší školy. V tomto čísle někoho představíme, a tipnete si, kdo to může být.

A v příštím čísle se dozvíte, kdo to je.

1. **Jak dlouho pracujete na naší škole?** 15 let
2. **Líbí se vám tato práce?** Ano
3. **Učil/a jste někdy na jiné škole než na naší?** Ano
4. **Který rok jste dokončil/a/ studia?** 1993
5. **Jak trávíte volný čas?** Jezdím na kole a čtu, někdy pletu svetry.....
6. **Jak často se díváte na pohádky?** Často ... každý denspěchám domů z práce na Večerníček...
7. **Jste ženatý/vdaná?** Ano
8. **Máte děti?A kolik?** 2
9. **Kolik jim je?** 8 a 19
10. **Chtěl/a byste ještě nějaké?** Ne ...zatím! Ale když jsem se dozvěděl/a, že od roku 2007 je porodné 17 tisíc, tak to zkusím zvážít...
11. **Oblíbená pohádka vašich dětí?** Harry Potter
12. **Kdo je váš idol?** Nemám žádný idol ani idola.....
13. **V jakém jste se narodil/a znamení?** Kozoroh

- 14.**Oblíbená barva:** Modrá
- 15.**Oblíbené číslo:** 13
- 16.**Oblíbené roční období:** Jaro
- 17.**Oblíbená květina:** Růže ...ale líbí se mi také
bodláčí...
- 18.**Oblíbený film:** Lepší pozdě než později, Lepší už
to nebude
- 19.**Oblíbená pohádka:** Harry Potter
- 20.**Oblíbený herec:** Jack Michalson
- 21.**Oblíbené jídlo:** Špagety
- 22.**Oblíbená kniha:** Vše od Sidney Sheldna nebo
Barbary Woodové
- 23.**Oblíbený den v týdnu:** Nemám
- 24.**Oblíbené pití:** Nemám
- 25.**Oblíbené místo:** Doma na zahrádce
- 26.**Oblíbené oblečení:** Nemám

Dnes jsme se toho dozvěděli snad dost, takže se vám bude snáze hádat. Některé odpovědi byly částečně doplněny.

Vaše tipy vhažujte písemně do schránky, která je umístěna v hale, vpravo u vchodových dveří. Ze správných odpovědí vylosuji jednoho z vás za účasti „Tajemného“ zaměstnance naší školy. Výherce obdrží drobný dárek.

Pavel Zahajský 9.A

Anketa - bývalí žáci naší školy

1. Jak se ti líbilo na 2. ZŠ?
2. Jaký největší průšvih jsi udělal/ zažil na 2.ZŠ?
3. Díváš se rád na pohádky, popřípadě na jaké?
4. Byli jste jako třída dobrý kolektiv?
5. Koho sis z učitelů oblíbil?
6. Měl jsi na škole nějakou lásku?
7. Kde a co studuješ, kde pracuješ?

Marek Pavlík

1. Je to už dost dlouho, 10 let, moc si toho nepamatuju!
Ale co vím, že školní jídelna byla tehdy skvělá.
2. Moc průšvihů nebylo, ale jednou jsem si omylem ve školní jídelně krknul před nejmenovanou spolužačkou, a ta na mne zavolala dozor, a tak jsem byl seřván a vyveden ze školní jídelny.
3. Moc ne, jen příležitostně, třeba o Vánocích.
4. Ze začátku to bylo těžké, byli jsme rozdělení, na takové ty partičky, ale pak jsme se dali dohromady a bylo to super.
5. Paní učitelku Kadlecovou.
6. No, kdo by taky neměl !.
7. Dopravní fakultu ČVUT v Praze.

Michal Křemen

1. Šlo to. Zas tak hrozné to nebylo. Rád vzpomínám na ty časy.
2. Žádný velkej, teda až na to přeležání katrů☺
3. Dívám a rád, oblíbená je S čerty nejsou žerty.
4. Ty největší, a nejhodnější.
5. Pana učitele Převrátila.
6. Paní učitelku Kněžourkovou ☺

7. Dělán hlavou i rukama.

Jan Martínek

1. No, moc, ze začátku nic moc, ale postupem času se začala tvořit super třída, a bylo to ok. Strašně moc se mi tam líbilo.
2. Jé, těch bylo, ale snad největší byl, když jsem zapaloval lavici a za mnou stál p.uč. Hradecký.
3. Ale jo, těžko říct na jaká, ale asi na ty tradiční.
4. Kolektiv měl své mouchy, ale když šlo o něco, byli jsme schopni se na něčem dohodnout. A hlavně shodnout. Každý měl své mouchy a někdo byl dokonce i ta moucha☺
5. Pana uč. Hradeckého.
6. Ježíši, těch bylo, ale největší dvě byly Lucka a Hanka.
7. Pedagogická fakulta Karlovy univerzity, obor tělocvik a informační výchova (čili počítače).

Michaela Krchová

1. Bylo to tam fajn, ráda na to vzpomínám.
2. Když jsem si přepisovala známky, a přišlo se na to.
3. Mám ráda kreslené pohádky ☺
4. No, celkem to šlo.
5. Všichni byli oblíbeni.
6. Tomáš Kopic.
7. Management obchodu - Štáralka.

A na konec nějaké vtípky

Jean, přineste mi sklenici vody.
Jistě, mylorde.
Jeane, přineste mi sklenici vody.
Jak si přejete.
Jeane, přineste mi sklenici vody.
To máte takovou žízeň?
Ne, Jean, hoří mi knihovna.

Lord spí a najednou se ozve strašná rána. Lord se probudí a volá: "Jean, Jean, co to bylo?"
"Klid, lorde, to jen kočár zatočil do vedlejší ulice."
"Aha, ale co ta rána?"
"Víte, lorde, ona tam žádná vedlejší ulice nebyla."

Karkulka jede na kole k babičce a veze jí košíček s jídlem. Zastaví jí vlk a rozšlape jí košíček a rozbije kolo. Karkulka povídá: "Ten košíček mi nevádí, ale to kolo mi svaříš" Co má vlk dělat, svařuje kolo. Další den se opakuje to samý. Zase jí vlk to kolo musí svařit. Třetí den jede Karkulka jinudy. Vlka to vezme k babičce, babičku sežere lehne si do postele. Když přijede Karkulka, povídá: "Babi, proč máš tak velký uši?" "To abych tě lépe slyšela" "A babi, proč máš tak velké oči?" A vlk už to nevydrží a zařve : "To mám od toho svařování, ty náno!"

Sherlock Holmes a Dr. Watson se vydali stanovat.
Večer rozložili stan a uložili se ke spaní. V noci budí Holmes svého přítele:

"Drahý Watsone, podívejte se na oblohu a řekněte mi co vidíte."

"Vidím miliony hvězd." odpovídá Watson.

"A co si o tom myslíte?"

Watson se hluboce zamyslí a potom povídá:

"Z astronomického hlediska bych řekl, že existují milióny galaxií a miliardy planet.

Z astrologického pohledu vidím, že Saturn je ve znamení lva.

Co se týká času, můj odhad je 3:15.

Teologicky viděno se ukazuje, že Bůh je všemohoucí a my jsme malí a nepodstatní.

Meteorolog by asi řekl, že zítra budeme mít jasné počasí.

A co říká obloha vám, příteli?"

Holmes potřese hlavou: "Milý Watsone, jste úplný idiot. Někdo nám prostě ukradl stan."

Tak Ahooooooooooj v příští Dvojce!;o))